

[Edvard Sørensen.]

vel rimeligt, at der udskrives en særlig værnescat, selvom det havde været bedre, om alle havde været med til at betale til de ekstraordinære forsvarsforanstaltninger, der jo gerne skulle gavne alle i vort samfund. Når de særlige beredskabsforanstaltninger er gennemført, må en beskatning af den her foreslåede art høre op og forsvarsudgifterne udskrives på samme måde som alle andre statsudgifter. Udskrivningsprocenten er forhøjet med 25 pct. i forhold til i fjor og er anslået til at ville indbringe 150 mill. kr. for personer og ca. 41 mill. kr. for selskaber. Det betyder en forøgelse, som jeg på mit partis vegne må mene er rimelig under hensyn til den opgave, vi stilles overfor. Værnescatten foreslås holdt udenfor pristalsberegningen, hvad man fra vor side hilser med tilfredshed.

Med disse par bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale forslaget til vedtagelse her i tinget.

Tesdorpf: Det er sikkert rigtigt, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at de forelagte skatte- og afgiftsforslag i deres virkninger berører hinanden på sin vis, idet de er led i et samlet hele. Derfor synes jeg også, det ærede medlem var berettiget til at gøre de almindelige betragtninger ved dette lovforslags behandling, som han gjorde, og efterhånden som lovforslagene behandles her i dag, vil der blive lejlighed til også for andre medlemmer at fremføre betragtninger vedrørende de enkelte lovforslag og for finansministeren og måske også andre ministre til at svare på alle disse betragtninger.

Jeg vil gerne sige overfor den kritik, det ærede medlem fremsatte af den manglende linie og rettidighed i hele dette oplæg — og det ærede medlem henviste til, at der også var andre end socialdemokraterne, som syntes, at dette var beklageligt —, at jeg tror, det er helt rigtigt, at vi er mange, jeg tror bl. a. regeringen hører til dem, der mener, at man gerne skulle være kommet i gang med dette arbejde om de saglige ting noget før. Men der har været det for os alle afgørende, hvilket parti vi end hører til, eller der er tale om medlemmer af regeringen, at vi skulle have at vide, om vi fik arbejdsfred, og på hvilke vilkår vi kunne få den arbejdsfred, og en afgørelse deraf er jo ikke truffet endnu.

Der knytter sig den almindelige skavank til det parlamentariske system, at ligegyldigt hvilken farve regeringen har, er det nu engang svært for den parlamentariske vane at komme i gang med noget, hvor alle parter

skal bøje sig mod hinanden, som der bliver tale om her, og det er svært at komme i gang dermed, før man kan sige, at det virkelig brænder på.

Jeg siger dette, fordi det ærede medlem hr. H. C. Hansen kom med almindelige betragtninger, inden han fremsatte sine positive udtalelser om det lovforslag, vi behandler her, det lovforslag, som i modsætning til de andre lovforslag ikke er foreslået forlænget uændret, men foreslås med satser, som gennemgående er forhøjet med 25 pct. i forhold til den foregående lov. Der er hverken for mig eller mit parti noget mærkeligt i det. Vi erkender og tager konsekvensen af det, som også blev fremhævet i den højtærede finansministers korte — jeg må måske have lov til at sige denne gang lidt for knappe fremsættelsestale i forhold til hele problemet —, men det kan måske senere blive uddybet mere — vi erkender, at det er forsvarsudgifterne, der først og fremmest er steget, og at det derfor også er naturligt, at det er forsvarsskatterne, som i dette tilfælde bliver større.

Ifølge de planer, som der er opnået enighed om i det høje ting, bliver forsvarsudgifterne for opbygningsperioden indtil 1955 følgende: for 1951—52 670 mill. kr., for 1952—53 920 mill. kr. og for 1953—54 1 060 mill. kr. En så betydelig stigning i udgiften må også kræve en stigning i dækningen, og staten har ikke andre virkelige kilder at øse af end skattekilden. Dette forhold er da også de gange, hvor vore internationale forpligtelser har været til debat her i salen, blevet anerkendt af ordførerne for de partier, som vedkender sig disse forpligtelser, de partier, som også det ærede medlem hr. H. C. Hansen mente måtte være dem, der denne gang skulle sørge for, at dette forslag blev gennemført.

Jeg må måske minde om den tale — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat —, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft holdt her den 22. maj sidste år, hvori det ærede medlem meget stærkt og ligegyldigt sagde følgende:

„Måske kan Amerika bære de vældige udgifter, som det har påtaget sig til de militære formål, uden at det påvirker befolkningens levestandard, men det er vist udelukket, at det kan lade sig gøre i de europæiske Atlantpagtlande, og jeg tror, det er forkert i dag at fortælle, at vi i så henseende bliver nogen undtagelse. Det er rigtigt at se dette lige i øjnene, sige det til folk og også oplyse årsagsforholdet. Et solidarisk forsvarssamarbejde forudsætter,